

diru se je postavil umetelnik k višku na jedni nogi, pokleknil, skočil doli ter zopet gori, kdo bi vse to naštel? Tudi jedno kozo so imeli, ki je hodila gori in doli po steklenicah, skakala in postavljala se v zrak, da smo se vsi čudili. Kakor sem rekel, ne da se opisati, kar smo vse videli, in poslovlili smo se ónega večera od voza, prepričani, da večjih umetelnikov ni na vsem svetu, kot so bili óni v naši vasi. Kako smo se žalostili, ko se je začel drugega dne óni čudni voz zopet dalje pomikati, in odšel je od nas in Bog vé, kdaj se zopet vrne.

Po vasi se je dolgo govorilo o ónih umetelnostih in še sedaj, če se hoče kdo pohvaliti, da dobro umeje kako reč, bodi si vže skakati ali kozolce prevračati, vselej se potem začne razgovor o onih čudovitih umetelnikih. Koliko jih je bilo med nami otročiči, kateri bi bili radi kar z njimi pobrisali po širokem svetu, če bi bili le smeli. A danes seveda malo drugače mislimo. — — —

Vi solnčni žarki . . .

Vi solnčni žarki oj zakaj
Mi v sobo gledate po stráni?
Ne sijete mi kot nekda
In zdite se mi prav zaspáni.

Zdaj solnce žarke napošév
Pošilja, vedno bolj se niža;
Oh proč je evet in proč je spév
In mraz in sneg in led se bliža.

Sedaj umikate se v kot,
Ne svetite mi več na mizo;
Od kod sprememba ta, od kod?
Vem, vem, da zima vže je blizo.

I vem, da bo bridkost prišla,
Prišla bo huda dušna zima;
Le pride naj, čeprav strašna
Bojazni srce moje nima.

Saj up je meni svitla luč,
Ki temo dušno, mraz preganja.
Saj up mi je do sreče ključ,
Bodočnost boljšo mi oznanja.

Fr. Krek.

Radovedno jabolko.

Sedaj, ko so jabolka vže dozorela in vi, otročiči ljubi, s tako slastjo ugrizujete vánje povedati vam hočem o jabolku, ki je bilo preradovedno, in je hotelo pred časom z drevesa, samó zaradi tega, da bi videlo, kak je svet in kako se živi mej ljudmi a ne samó na drevesu.

Zamán mu reče veja: „Počakaj še malo, da pride čas, ker še nisi dosti dozorelo, da bi šlo v svet.“

Ali jabolko ni slušalo veje, ob kateri je viselo. Z vso silo je težilo z drevesa in še celo pecelj je imel dosti opraviti, da bi je pridržal še nekaj časa na veji.

Ker pa v jeseni rado dežuje in često nastane hud vihar, zgodi se to tudi zdaj nekega dne, ko je naše jabolko viselo na drevesu. Vihar je upogibal jablano in otresal jabolka, da jih je vže precejšno število ležalo pod drevesom na tleh. Naše jabolko to videč, veselilo se je, češ, tudi meni bode sreča mila, in tudi jaz pridem kmalu z drevesa med svet. Ali varalo se je. Nevihta preneha, nebó se zopet zjasni in rdečelično jabolko je obviselo še na drevesu. Bilo je vsled tega